

Lieve Lout,

Bijna bij alles wat ik doe, zit een herinnering gekoppeld aan jou: Milou. Dat is fijn, maar het maakt mij vaak ook verdrietig. Soms loopt mijn hoofd vol door al die herinneringen en is er bijna geen ruimte meer om de dagelijkse dingen te doen.

Zo dwaal jij ook vandaag rond in mijn gedachten. Het is avond en ik ben de hele dag al bezig om mijn gedachten tot bedaren te brengen door allerlei klusjes te doen. Zo heb ik vandaag een appeltaart gebakken. O, wat zou het fijn zijn geweest wanneer jij, zoals jij wel vaker deed, het deeg had gemaakt en dat ik dan de appeltjes ging schillen. Zelfgemaakte appeltaart, heerlijk! Jij was er gek op!

Vanavond is het zover: ik maak een start met het boek dat ik ga schrijven over jou!

Ik heb hier lang en goed over nagedacht. De twijfel was vooral of jij het wel oké vindt dat ik dit doe, want jij houdt er niet van als ik over jou praat. ‘Dat hoef jij niet te vertellen’ en ‘Dat is roddelen achter mijn rug om’ – ik hoor het je zeggen.

Ik ben mij er heel bewust van dat jij er zo over denkt en toch kan ik het idee om een boek te schrijven niet loslaten. Een boek over jou!

Een lastig besluit, omdat ik mijn twijfel niet meer kan bespreken met jou en ik dus ook nooit jouw antwoord zal weten. Ik moet deze keuze zelf maken. Na lang wikken en wegen kies ik ervoor om onze ervaringen en belevenissen op te schrijven in de vorm van een boek. Dit boek.

Het zijn er namelijk zoveel dat ze maar blijven rondzweven in mijn hoofd. Dat is fijn... maar ook beangstigend, omdat ze zo heftig zijn en ik bang ben dat ik op den duur met name de mooie herinneringen

zal vergeten. Daarnaast wil ik niet dat jij wordt vergeten. Door onze belevenissen te bundelen, leg ik jouw leven als het ware vast, zodat je dicht bij ons blijft en nooit vergeten wordt. Wanneer de jaren verstrijken, kunnen wij dit boek er nog eens bij pakken of we kunnen het aan anderen laten lezen zodat ook zij ontdekken wat voor prachtige dochter en zus je was.

Ik overweeg zelfs om het boek uit te geven, in de hoop dat het een bijdrage kan leveren aan een betere hulpverlening voor jongeren met dezelfde problematiek als waar jij mee worstelde. Ik hoop dat ik, door ons verhaal te delen, mensen wakker schud.

Door wat wij samen als gezin hebben meegemaakt, is voor mij één ding duidelijk geworden: de gesloten jeugdzorginstelling faalt doordat het werkt met een sterk verouderd en kindonvriendelijk systeem (en dan druk ik me diplomatiek uit).

Mijn vurige wens is dat er iets goeds kan ontstaan uit ons verhaal. Voor jou, Milou, komt het helaas te laat, maar misschien voor de andere jongeren in de gesloten hulpverlening?

In dit boek beschrijf ik mooie, minder mooie en zelfs vreselijke gebeurtenissen. Maar ik begin met iets bijzonder moois: jouw geboorte.

DEEL 1

Kerstavond 24 december 2001

Mijn zwangerschap van jou verliep net als mijn eerste zwangerschap van je zus Sil: niet echt lekker. Ik was voortdurend misselijk. Toen ik zwanger was van Sil, heb ik geleerd om ondanks de misselijkheid wel te eten. Sil groeide destijds goed en ik... ik viel flink af. Tien kilo lichter, maar wel een flinke dochter, dat was prima!

Helaas groeide jij minder goed in mijn buik en kreeg ik veel extra controles in het ziekenhuis. Vanaf eind oktober werden er wekelijks echo's gemaakt. Je was te klein en er was weinig vruchtwater. Ik kreeg een flowmeting om je gemoedstoestand te meten, gelukkig leek die goed. Toen ik ook nog een bloeding kreeg, moest ik het heel rustig aan doen, zodat alle energie naar jou ging.

Jij zou in het ziekenhuis geboren moeten worden, omdat Sil geboren is met een keizersnede. Met daarbij ook de zorgen rondom je gemoedstoestand, was het natuurlijk helemaal een duidelijke zaak: ik moest bevallen in het ziekenhuis. Als voorbereiding op de bevalling had ik besloten om geen zwangerschapsgym te doen, zoals ik bij Sil had gedaan, maar zwangerschapsyoga. Dat was heel fijn. Wij ontmoetten daar Marja en Bert. Zij kwamen ook uit Lemelerveld en Marja was uiteraard ook in verwachting. Zij kregen hun kindje op 4 december 2001. Een meisje: Mikki. Mikki zou een van je beste vriendinnen worden en Marja een goede vriendin van mij.

Op kerstavond, nog drie weken voordat jij eigenlijk geboren zou worden, ging papa naar de nachtmis in Vilsteren. Deze was al om 22.00 uur, dus kon je niet echt spreken van een nachtmis, maar zo was hij niet zo laat weer thuis. Ik had niet zo'n zin om mee te gaan en besloot om thuis te blijven bij Sil. Zij lag al heerlijk te slapen in haar bedje.